

Bent Sørensen

Popsange

Mathias Monrad Møller

Linda Dahl Laursen

Bent Sørensen (b. 1958)

Popsange (Pop Songs) (1990)

For tenor and piano

Text by Michael Strunge (1958–1986)

Mathias Monrad Møller, tenor

Linda Dahl Laursen, piano

1	I. Start	0:47
2	II. Løsladte drømme	1:58
3	III. Tid og rum	0:59
4	IV. Illusion	2:11
5	V. Hjertestrøm ¹	1:33
6	VI. Smerte	1:27
7	VII. (Dine øjne synker ...)	1:45
8	VIII. Vindens puls	2:38

Total 13:18

¹ Piano arrangement by Mathias Monrad Møller (2024), after Bent Sørensen's choral setting in *Strunge-sange* (1988); approved by the composer.

World premiere recordings

Romanticism Revisited

By Esben Tange

A song sinks gently through the body ...

From the very beginning, there is music in Michael Strunge's poem 'Vindens puls' ('The Pulse of the Wind'), which ends with the words: 'It is possible to sing one's sight.' Bent Sørensen first read this poem as a young man in 1983, in the Danish literary journal *Hvedekorn*, and it inspired him to compose one of his earliest works – at a time when he had not yet been admitted to the conservatoire.

Sørensen returned to 'Vindens puls' in the following years. It became one of four *Strunge-sange* (*Strunge Songs*, 1988) for unaccompanied choir and reached its final form as the closing song in *Popsange* (*Pop Songs*, 1990). Here, the music is fragile, beginning almost inaudibly with a simple melody in which the tenor's notes shine softly across the musical landscape. Yet the mood is uncertain. Sudden, marked chords in the piano betray an inner unrest, set against the quietly flowing melody that twists and turns in a wonderfully unpredictable way. It is music that feels at once distant and mysterious, yet somehow homely. And Sørensen does not conjure this atmosphere from nowhere. Towards the end, the piano part introduces a quotation from the *Andante* movement of Mahler's 6th Symphony (1903–1904), where touches of minor key expand the horizon of an otherwise gentle major-key world.

Both Bent Sørensen and Michael Strunge, born in 1958, came of age as artists in the 1980s. For Strunge, this culminated abruptly with his fatal leap from a window in 1986. For Sørensen, by contrast, it marked a beginning

– *Popsange* holding a special place. As a classical song cycle for tenor and piano, with a romantically tinged idiom, *Popsange* stands apart from the more complex modernism that characterised Danish classical music of the 1980s and '90s – including much of Sørensen's own work.

The title *Popsange* conceals a rich web of associations. Six of the eight songs set poems from Strunge's 1983 collection of the same name. Drawing inspiration from poetic rock icons David Bowie and Lou Reed, Strunge appears as a romantic visionary, opening the way to a sensual, other-worldly realm through art. This is strikingly evident in the opening poem – which also begins Sørensen's cycle ('Start'):

As light as a dream.

*The eyes in reality luminous tunnels
to another reality, weightless.*

Four decades later, Sørensen reflects: 'I think Michael Strunge wrote some fantastic poems. I'm captivated by the diversity. On the one hand, the poetic, and then the raw tone of *Mit nøgne hjerte*.' (*My Naked Heart*, 1982–83).

Sørensen's other great inspiration for *Popsange* is Robert Schumann and Heinrich Heine's *Dichterliebe* (1840). Like Strunge, Schumann and Heine embrace a hypersensitive expression, which Sørensen fuses with magical effect in *Popsange*. In 'Start', we hear an echo of 'Im wunderschönen Monat Mai', which opens *Dichterliebe*, as the same notes recur at the beginning of the tenor's melody.

Both Strunge and Heine wrote delicate love poetry, where the heart teeters on the verge of breaking – and this vulnerability is intensified in Sørensen's music. In the second song, 'Løsladte drømme' ('Released Dreams'), another echo of Schumann appears: the tones of 'Ich liebe dich!' from 'Wenn ich in deine Augen seh' resurface in the piano

accompaniment to the words 'jeg elsker dig' ('I love you') at the start of the song.

For all their depth of feeling, the words and music of *Popsange* also convey lightness. This is heard most exquisitely in 'Løsladte drømme', where the music fades in a gently upward motion at the words 'fødderne prøver at lette som løsladte drømme' ('feet try to lift like released dreams'). It is as though the music evaporates, even as we listen. Much the same can be said of the dynamics: in this youthful work, Sørensen displays a preference for subtle nuances. What might appear as shyness turns out to be a source of heightened attentiveness. This is true of 'Tid og rum' ('Time and Space'), where everything unfolds in a quiet setting that supports the text, allowing us to step out of time and into eternity. And it applies especially to the fourth song, 'Illusion', where the music occasionally falls silent or fades *al niente* – into nothing. Precisely here, in the encounter with silence, the music commands our attention. With a text that unfolds at night, when the senses are heightened in the darkness, we find ourselves in a state where the inner world begins to overshadow the outer:

*And bodies soften in inner song
Everything must move now
everything must rush and glow?*

In *Popsange*, reality hovers on the brink of transcendence – but at times the music takes root, and the words appear genuine, a testimony to lived experience. In such moments, the deeply felt love at the heart of Strunge's – and Heine's – words is no mere vision or dream. This is especially true of 'Hjertestrøm' ('Stream of the Heart'), which in this recording has been arranged for piano by Mathias Monrad Møller, based on Sørensen's choral setting of the poem in *Strunge-*

sange. The piano's lines trace a steady thread through the music, culminating at the words 'the stream of your heart.' Yet just as we sense idyll, external tones intrude, sweeping the song away in a sudden scale that plunges us into a depth where all falls silent.

By contrast, in the penultimate song, '(Dine øjne synker ...)' ('Your Eyes Sink ...'), the illusion holds. With waltz-like music unfolding in shifting time signatures, we are drawn into Strunge's dream of flight. In this key poem, gravity is suspended – and through the music, the impossible becomes possible:

*I am flying
and see your house below.
I need you
flying.*

One of the great attractions of *Popsange* is its melodies, which wind through the music and give Strunge's words breath. Melodies were otherwise scarce in contemporary composition at the time. In Sørensen's work, they reappear some years later in the large-scale *The Echoing Garden* (1992) for soloists, choir, and orchestra, and later in the opera *Under himlen* (*Under the Sky*, 2003), where a genuine pop melody emerges.

In *Popsange*, however, the picture is more complex. Beneath the flowing melodies lurks an abyss. At the heart of the romanticism embraced by Schumann and Heine – and revived in the 1980s in, among other things, punk music and Strunge's poetry – lies an profound longing for love. In the winter song 'Smerte' ('Pain'), this yearning is ruthless, erupting into existential emptiness and crisis:

*I beat and beat at the wall
But feel only pain.
I kick at the snow
It does not burn.
I look and look
See the sun Black
But not you.*

With a piano part that resembles an inexorable ride, Sørensen partakes of the era's dark romanticism. Here, the shadow of Schubert and Goethe's 'Erlkönig' (1815) – the father riding into death with his son – haunts the past. Loneliness and despair radiate from Sørensen's setting of 'Smerte'. Yet it is precisely here – in powerlessness – that *Popsange* reveals its greatest strength: irresistible art one cannot do without. Through music and words, it becomes possible to dwell within the unbearable.

A distinctive voice among young Danish tenors, **Mathias Monrad Møller** (b. 1988) combines clarity of tone with a keen sensitivity to text. His repertoire ranges from Baroque to contemporary music, with a particular focus on Bach, the Lied tradition, and new music. He has appeared at the Royal Danish Opera and at festivals across Europe, earning recognition for his text-driven interpretations. He has performed with leading Danish ensembles such as Copenhagen Phil, the Danish Philharmonic Orchestra and the Danish Sinfonietta, collaborated with Concerto Copenhagen and the Copenhagen Opera Festival, and premiered works by Louise Alenius, Marcela Lucatelli and Niels Rønsholdt. Together with choreographer Alma Toaspern, Mathias Monrad Møller directs the music theatre company toaspern|moeller.

Raised in South Schleswig, Møller sang as a boy in the Thomanerchor in Leipzig while already beginning to compose. He studied composition in Frankfurt before continuing vocal studies in Berlin and Copenhagen. As a composer, he has received commissions from Hessischer Rundfunk, Klang Festival, Solistenensemble PHØNIX16, Mocrepe Chicago, and Aarhus Symphony Orchestra. His works have been performed at festivals in Berlin, Cologne, Reykjavik, Oslo, Copenhagen, and New York, and broadcast on national radio in Denmark, Norway, and Germany. He has been awarded the Carl Nielsen and Anne Marie Carl Nielsen Talent Prize as a composer, as well as the Léonie Sonning Talent Prize both as a composer and singer.

A notable presence among Scandinavian pianists of her generation, **Linda Dahl Laursen** (b. 1981) has built a career marked by versatility as both soloist and chamber musician. She has performed in Sweden and across Europe, including Denmark, Norway, Poland, Italy, Germany, and Austria, and her playing is praised for its unique sense of tone and intuitive ensemble sensibility.

She studied at the Royal Academy of Music in Aarhus and the Malmö Academy of Music, under teachers including Hans Pålsson, Aino Gliemann, Thomas Tronhjøm, Niklas Sivelöv and Jens Elvekjær.

As a soloist, Laursen has appeared with the Malmö Symphony Orchestra and the European Union Chamber Orchestra, performing concertos by Mozart, Beethoven, and Tchaikovsky under esteemed conductors such as Takuo Yuasa, André de Ridder, and Simon Phipps. In 2017 she and soprano Agnes Wästfeldt won the Copenhagen International Lied-Duo Competition, with jury member Helmut Deutsch highlighting her exceptional pianism.

Romantik der går igen

Af Esben Tange

En sang synker roligt gennem kroppen ...

Lige fra begyndelsen er der musik i Michael Strunges digt "Vindens puls", der slutter med ordene: "Det er muligt at synge sit syn". Bent Sørensen læste dette digt som helt ung i 1983 i tidsskriftet *Hvedekorn*, og det inspirerede ham til et af hans allerførste værker på et tidspunkt, hvor han endnu ikke var optaget på konservatoriet.

Bent Sørensen vender tilbage til "Vindens puls" i de følgende år. Det indgår som en af de i alt fire *Strunge-sange* for kor a cappella fra 1988 og får sin endelige form som den sidste sang i *Popsange* fra 1990. Musikken er her skrøbelig og tager sit udgangspunkt i det næsten uhørlige med en enkel melodi, hvor tenorens toner får lov til at lyse tyst i det musikalske landskab. Men stemningen er uvis. Pludselige, markerede toner i klaveret vidner om en indre uro. Hertil bidrager den roligt flydende melodi, der bugter sig på en forunderlig, uforudsigelig måde. Det er en musik, der i sin natur fremstår fjern og hemmelighedsfuld og samtidig hjemmefant. Og Bent Sørensen har det ikke fra fremmede. Mod slutningen dukker der i klaverstemmen et citat op fra andante-satsen i Mahlers 6. symfoni (1903-1904), hvor strejf af mol udvider horisonten i en ellers blid dur-verden.

Bent Sørensen og Michael Strunge, der begge er født i 1958, folder sig ud som kunstnere i 1980'erne. For Michael Strunge er det en kulmination, der slutter brat med, at han springer ud ad et vindue i 1986. For Bent Sørensen er det derimod en begyndelse, hvor *Popsange* har en særstatus.

Som klassisk lied-cyklus for tenor og klaver og med et romantisk farvet tonesprog adskiller *Popsange* sig fra den mere komplekse modernisme, som prægede dansk musik og også en del af Bent Sørensens egne værker i 1980'erne og 90'erne.

Bag titlen *Popsange* skjuler sig et rigt væld af forbindelser. Teksterne til seks af de i alt otte sange stammer fra Michael Strunges digtsamling af samme navn fra 1983. Med inspiration fra de poetiske rockikoner David Bowie og Lou Reed viser Michael Strunge sig i sin poesi som en romantisk seer, der åbner til et hinsides, sanseligt univers gennem kunsten. Det kommer suverænt til udtryk i det indledende digt, der også åbner Bent Sørensens *Popsange* ("Start"):

Så let som en drøm.

*Øjnene i virkeligheden lysende tunneller
til en anden virkelighed, vægtløs.*

Nu, fire årtier efter, fortæller Bent Sørensen: "Jeg synes, Michael Strunge skrev nogle fantastiske digte. Jeg er vild med diversiteten. På den ene side det poetiske og så den rå tone i *Mit nøgne hjerte*." (1982-83).

Sørensens anden store inspiration til *Popsange* er Robert Schumann og Heinrich Heines *Dichterliebe* (1840). Ligesom Strunge dyrker Schumann og Heine et hyperfølsomt udtryk, og det forenes på magisk vis af Bent Sørensen i *Popsange*. I "Start" oplever vi et ekko af "Im wunderschönen Monat Mai", der indleder *Dichterliebe*, idet de samme toner går igen i begyndelsen af tenorens melodi.

Både Strunge og Heine skrev sarte kærlighedsdigte, hvor hjertet er på nippet til at briste, og den følsomhed potenti-eres i Bent Sørensens musik. I den anden sang, "Løsladte drømme", er der endnu et ekko af Schumann, idet tonerne til "Ich liebe dich!" fra "Wenn ich in deine Augen seh'" går igen

i klaverakkompagnementet til ordene “jeg elsker dig”, der høres i den første del af “Løsladte drømme”.

Selvom både musik og ord i *Popsange* er dybtfølt, er det også musik præget af lethed. Det opleves på fineste vis i “Løsladte drømme”, hvor musikken blot klinger ud i en sagte spillet opadgående bevægelse til ordene “fødderne prøver at lette som løsladte drømme”. Det er, som om musikken fordufter, alt imens vi lytter til den. Noget lignende gælder dynamikken, da Bent Sørensen her i ungdomsværket har en forkærlighed for svage nuancer. Det, som kan opleves som blufærdighed, viser sig dog at være en kilde til opmærksomhed. Det gælder “Tid og rum”, hvor alt udspiller sig i et tyst leje, der understøtter teksten, hvori vi træder ud af tiden og ind i evigheden. Og det gælder i særlig grad den fjerde sang, “Illusion”, hvor musikken af og til forstummer eller klinger ud i *al niente* (til intet). Netop der, i mødet med stilheden, kalder musikken på vores opmærksomhed. Og med en tekst, der udspiller sig om natten, hvor sanserne er ekstra spændte i mørket, befinder vi os i en tilstand, hvor det indre er i færd med at tage magten fra det ydre:

*Og kroppene blødes i indre sang
alting skal bevæge sig nu
alting skal suse og lyse?*

I *Popsange* er den vanlige virkelighed på grænsen af at transcendere, men af og til får musikken fodfæste, og ordene fremstår ægte, et udsagn om levet liv. I de øjeblikke er den inderligt følte kærlighed, hvorom Michael Strunges – og Heinrich Heines – ord kredser, ikke blot en forestilling, en drøm. Det gælder i særlig grad “Hjertestrøm”, der til denne indspilning er arrangeret for klaver af Mathias Monrad Møller ud fra Bent Sørensens korsats af “Hjertestrøm” i *Strunge-sange*.

Klaverets toner løber som et regelmæssigt spor igennem musikken og kulminerer mod slutningen ved ordene “dit hjertes strøm”. Men netop som vi aner en idyl, overtager udefrakommende toner magten og gør det af med sangen med et pludseligt skalaløb, der trækker os ned i et dyb, hvor alt forstummer.

I den næstsidste sang “(Dine øjne synker ...)” bevares illusionen til gengæld. Med en valsende musik, der på raffineret måde udspiller sig i skiftende taktarter, bliver vi ét med Michael Strunges drøm om at flyve. I dette nøgledigt ophæves tyngdekraften, og med musikkens hjælp bliver det umulige muligt:

*Jeg er flyvende
og ser dit hus dernede.
Jeg har brug for dig
flyvende.*

En af de store attraktioner i Bent Sørensens *Popsange* er melodierne, der slynger sig igennem musikken og får Michael Strunges ord til at ånde. Melodier er ellers en mangelvare i den tids kompositionsmusik. I Bent Sørensens tilfælde viser der sig først igen melodier nogle år efter i storværket *The Echoing Garden* (1992) for solister, kor og orkester, og sidenhen i operaen *Under himlen* (2003), hvor der dukker en ægte popmelodi op.

I *Popsange* er det dog mere sammensat. For under de let flydende melodier skjuler der sig en afgrund. Kernen i den romantik, Schumann og Heine var en del af, og som fik en genkomst i 1980’erne i blandt andet punkmusikken og i firserlyrikernes digte, er en stor kærlighedslængsel. I vintersangen “Smerte” er den nådesløs og slår ud i eksistentiel tomhed og krise:

*Jeg slår og slår i væggen
men føler kun smerte.
Jeg sparker i sneen
den brænder ikke.
Jeg ser og ser
ser solen Sort
men ikke dig.*

Med en klaverstemme, der har karakter af et ubønhørligt ridt, tager Bent Sørensen del i tidens sorte romantik. Her er det Schuberts og Goethes "Erlkönig" (1815), om faren, der rider ind i døden med sin søn, der spøger i fortiden.

Ensomheden og fortabelsen lyser ud af Bent Sørensens musik til "Smerte". Men netop her – i afmagten – viser *Pop-sange* sig fra sin stærkeste side: Uimodståelig kunst, man ikke vil være foruden. Igennem musikken og ordene bliver det muligt at være i det ubærlige.

Mathias Monrad Møller (f. 1988) er en markant stemme blandt yngre danske tenorer. Hans klare klang og skarpe tekstfølsomhed præger et repertoire, der spænder fra barok til samtidsmusik med særligt fokus på Bach, liedtraditionen og ny musik. Han har optrådt med ledende danske orkestre som Copenhagen Phil, Sønderjyllands Symfoniorkester og Randers Kammerensemble og hans samarbejdspartnere tæller Concerto Copenhagen og Copenhagen Opera Festival. Han har uropført værker af blandt andre Louise Alenius, Marcela Lucatelli og Niels Rønsholdt. Sammen med koreograf Alma Toaspern leder Mathias Monrad Møller musikteaterkompagniet toaspern|moeller.

Mathias Monrad Møller voksede op i Sydslesvig og sang som barn i Thomanerchor i Leipzig, samtidig med at han begyndte at komponere. Efter kompositionsstudier i Frankfurt fortsatte han med sangstudier i Berlin og København. Som komponist har han modtaget bestillinger fra Hessischer Rundfunk, Klang Festival, Solistenensemble PHØNIX16, Mocrepe Chicago og Aarhus Symfoniorkester. Hans musik er blevet opført ved festivaler i Berlin, Köln, Reykjavik, Oslo, København og New York og transmitteret på national radio i Danmark, Norge og Tyskland. Han har modtaget Carl Nielsen og Anne Marie Carl Nielsens Talentpris som komponist samt Léonie Sonnings Talentpris både som komponist og sanger.

Linda Dahl Laursen (f. 1981) er en markant pianist i sin generation og har etableret sig som en alsidig musiker med både solistiske og kammermusikalske engagementer. Hun har givet koncerter over hele Sverige og i en række europæiske lande, herunder Danmark, Norge, Polen, Italien, Tyskland og Østrig. Hendes spil fremhæves for sin unikke klangsans og sit naturlige samspilsinstinkt.

Hun er uddannet ved Det Jyske Musikkonservatorium og Musikhögskolan i Malmö, hvor hendes lærere blandt andre omfattede Hans Pålsson, Aino Gliemann, Thomas Tronhjem, Niklas Sivelöv og Jens Elvekjær.

Som solist har Linda Dahl Laursen optrådt med blandt andre Malmö Symfoniorkester og European Union Chamber Orchestra i koncerter af Mozart, Beethoven og Tjajkovskij under dirigenter som Takuo Yuasa, André de Ridder og Simon Phipps. I 2017 vandt hun sammen med sopranen Agnes Wästfeldt the Copenhagen International Lied-Duo Competition, hvor juryens Helmut Deutsch fremhævede hendes fremragende klaverspil.

Recorded at Konservatoriets Koncertsal, Copenhagen, 17 and 23 March

Recording producer: Daniel Davidsen

Engineering, editing, mixing and mastering: Daniel Davidsen

© & © 2025 Dacapo Records, Copenhagen. All rights reserved

Liner notes: Esben Tange

Photographs: Caroline Bittencourt

Proofreaders: Hayden Jones, Jens Fink-Jensen

Cover design: Ida Lissner

Publisher: Edition Wilhelm Hansen, www.wisemusicclassical.com

Lyric excerpts are quoted from *Popsange* by Michael Strunge (Gyldendal, 1983).

With support from Koda Kultur

DAC-DA2051 www.dacapo-records.dk

**DANMARKS NATIONALE
MUSIKANTOLOGI**

Dacapo Records, Denmark's national record label, was founded in 1989 with the purpose of releasing the best of Danish music past and present. The majority of our recordings are world premieres, and we are dedicated to producing music of the highest international standards.